

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1004/2014
30.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.П., због кривичног дела убиство из члана 113. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.П., адвоката В.Т. из Б., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.417/12 од 18.12.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 520/14 од 12.06.2014. године, у седници већа одржаној дана 30.10.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.П., адвоката В.Т. из Б., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.417/12 од 18.12.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 520/14 од 12.06.2014. године, као неоснован у односу на повреде кривичног закона из члана 438. став 1. тачке 7) и 9) и из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 417/12 од 18.12.2013. године, окривљени М.П. оглашен је кривим за кривично дело убиство из члана 113. став 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 7-седам година. Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање суду трошкова кривичног поступка у износу од 83.846,98 динара и на плаћање трошкова кривичног поступка оштећенима Б.В. и И.В. у износу од 1.521.800,00 динара, док су оштећени Б.В. и И.В. ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Апелациони суд у Београду, пресудом Кж1 520/14 од 12.06.2014. године, усвајањем жалбе браниоца окривљеног М.П., адвоката В.Т., преиначио је пресуду Вишег суда у Београду К 417/12 од 18.12.2013. године у погледу одлуке о кривичној

санкцији тако што је окривљеног, за извршено кривично дело убиство из члана 113. став 1. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од 3-три године, док је жалбу окривљеног М.П. и жалбу браниоца окривљеног адвоката В.Т. у преосталом делу одбио као неосноване и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Бранилац окр. М.П., адв. В.Т., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП у вези са чланом 438. став 1 тачка 1), 7) и 9) ЗКП, члана 438. став 2. тачка 1) и чланом 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и укине пресуду Вишег суда у Београду К 417/12 од 18.12.2013. године и пресуду Апелационог суда у Београду Кж1 520/14 од 12.06.2014. године и предмет врати на поновно суђење, као и са предлогом да Врховни касациони суд одреди одлагање извршења означене правноснажне пресуде.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) (у даљем тексту: ЗКП) па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окр. М.П. сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. М.П., адв. В.Т., неоснован је у делу који се односи на повреде кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 7) и 9) и из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су повређене одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца јер је предметни кривични поступак вођен и пресуда донета на основу оптужнице оштећеног као тужиоца, иако је овлашћени тужилац јавни тужилац и да је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

Из списка предмета произилази да су оштећени као тужиоци Б.В. и И.В., након што је надлежни јавни тужилац одбацио кривичну пријаву против окривљеног због кривичног дела убиство из члана 47. став 1. КЗ РС, преузели гоњење подношењем захтева за спровођење истраге против окривљеног дана 08.02.2002. године и након завршене истраге поднели оптужницу дана 23.05.2003. године, све у складу са овлашћењима и у законским роковима прописаним одредбама члана 61. став 1. и 2. и члана 259. Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ бр. 58/04 ... 76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП), који је био на снази у време предузимања тих процесних радњи и према којим одредбама се оцењује законитост истих, сходно одредби члана 604. став 1. ЗКП.

Стога, оптужница оштећених као тужилаца, насупрот наводима у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, представља оптужни акт овлашћеног тужиоца на основу којег се могао водити предметни кривични поступак (члан 265. став 1. раније важећег ЗКП).

Неосновани су наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног да је побијаном правноснажном пресудом прекорачена оптужба и учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, тако што је изменом чињеничног описа повређен идентитет оптужбе и пресуде, првенствено изостављањем у изреци пресуде речи „везана“ која се односи на пројектиле, како би се оправдала осуђујућа пресуда која без те измене не би могла бити донета.

Изостављањем у изреци пресуде речи „везана“, садржане у опису дела у оптужници прецизираној 18.12.2013. године, која означава посебан начин испалења два пројектила из пиштоља на којем инсистира одбрана окривљеног (са веома кратким временским размаком потребним само за стабилизовање оружја), није нарушен објективни идентитет оптужбе и пресуде јер не представља битну измену изван оквира чињеничног описа дела у оптужби којом је окривљеном стављена на терет радња испалења из пиштоља два пројектила и наношење истима две прострелине на различитим деловима тела сада пок. В.В., већ само прецизирање описа те радње сагласно чињеничном стању утврђеном у поступку, према којем се не ради о таквом начину испалења два пројектила (као два везана пројектила) већ о испалењу пројектила једног за другим, у одређеном временском интервалу и са два различита места.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаном правноснажном пресудом учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело и с тим у вези наводи да је окривљени критичном приликом поступао као службено лице и предузео радње на које је био овлашћен и обавезан Законом о унутрашњим пословима и Правилником о употреби оружја, па да самим тим дело окривљеног није кривично дело, јер је искључена противправност и скривљеност.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости, по оцени Врховног касационог суда, нису основани. Према чињеничном опису дела у изреци и чињеничном стању у образложењу првостепене пресуде, сагласно опису дела у оптужби, окривљени је критичном приликом, урачунљив и свестан свога дела и његове забрањености, пристајући на наступање забрањене последице, лишио живота сада пок. В.В. тако што је у својству овлашћеног службеног лица МУП-а Србије при обављању службених послова, без упозорења пуцао у В.В., док је В. бежао из дворишта на улицу и у тренутку испалења пројектила леђима био окренут окривљеном. Из тако описане радње окривљеног и наведених чињеница произилази постојање како кривице окривљеног тако и обележја кривичног дела које се тиче противправности поступања окривљеног, које није у складу са прописима о обављању службене радње у питању, који су били на снази у време предметног

догађаја, како је све детаљно образложио другостепени суд у својој пресуди (страна 3. став трећи) поводом оцене о неоснованости жалбених навода браниоца окривљеног, истоветним предњим наводима захтева за заштиту законитости, а које разлоге у свему прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује (члан 491. став 2. ЗКП).

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер суд није вештачио окривљеног иако је, према наводима захтева, био у обавези да то учини с обзиром на природу предметног кривичног дела и околности под којима се догађај десио, па самим тим није утврдио постојање околности које трајно искључују кривично гоњење.

Како је одређивање психијатријског вештачења окривљеног ради утврђивања његовог психичког стања, односно урачунљивости у време извршења дела или вођења кривичног поступка, сходно одредбама члана 131. ЗКП (члан 130. раније важећег ЗКП), условљено постојањем сумње да је урачунљивост окривљеног искључена или смањена услед околности предвиђених тим законским одредбама, а такве сумње по утврђењу првостепеног суда (страна 49. став други првостепене пресуде) у конкретном случају није било, то изложеним наводима захтева, позивајући се погрешно на означену битну повреду одредаба кривичног поступка, бранилац окривљеног у суштини оспорава чињенично стање у побијаној правноснажној пресуди као непотпуно утврђено у погледу наведене чињенице.

Када, као разлог подношења захтева за заштиту законитости, истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и при том, као недозвољен доказ означава записник о увиђају сачињен од стране полиције, бранилац окривљеног не каже због чега овај доказ сматра недозвољеним, већ даје образложење које се своди на оспоравање оцене суда наведеног доказа због прихватања истог и заснивања пресуде на делу записника који користи за осуду, а издвајања дела који потврђује одбрану окривљеног, те на оспоравање закључка суда да сада пок. В.В. критичном приликом није имао код себе пиштољ и отклањање доказа с тим у вези - исказа сведока и одбране окривљеног, уз истицање одсуства разлога за наведене оцене и закључке првостепеног суда, чиме се суштински оспорава чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди и указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног у границама права која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП) могу поднети захтев за заштиту законитости, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека по основу битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП ни по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, па је захтев за заштиту законитости браниоца окр. М.П. у напред наведеним деловима, недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.